

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Mroziak - Szttykiel

Protokolant: sekr.sąd. Kazimiera Zbysińska

przy udziale Prokuratora Danuty Drösler

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2013 r.

sprawy J. L.

o zadośćuczynienie w trybie art. 114 § 1 kpsw

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego W. P. w W.

z dnia 25 kwietnia 2013 r. sygn. V Ko 366/12

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzoną na rzecz J. L. kwotę zadośćuczynienia podwyższa do 2000 (dwóch tysięcy) złotych;

w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. – Kancelaria Adwokacka w W. – kwotę 147,60zł, w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za zastępstwo procesowe z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy W. - P. wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013 r. sygn. V Ko 366/12, w związku z wnioskiem J. L. zasądził na jego rzecz kwotę 396 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 100 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami, za niewątpliwie niesłuszne ukaranie w sprawie o sygn. VII W 178/o8 Sądu Rejonowego d. W. P. P. w W.; w pozostałym zakresie wnioszek oddalił; kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia. Apelacja zarzuca wyrokowi błędną ocenę okoliczności faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegającą na nieuwzględnieniu szeregu istotnych okoliczności mających wpływ na wysokość zasądzzonego zadośćuczynienia, a w szczególności naruszenia dóbr osobistych wnioskodawcy, a wynikających z bezprawnego zatrzymania go przez policję na polecenie Sądu Rejonowego, dokonanie tej czynności w warunkach kiedy J. L. był chory po wypadku, przetrzymywano go w Komisariacie Policji pomimo opinii lekarza, iż nie może być pozbawiony wolności oraz inne okoliczności związane z tą czynnością – co winno skutkować zasądzeniem od Skarbu Państwa znacznie wyższego zadośćuczynienia związanego z dwukrotnym ukaraniem go za popełnione wykroczenie niż symboliczna kwota 100zł.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie zbliżonej do wskazanej przez wnioskodawcę.

Wnioskodawca J. L. złożył do tut. Sądu pismo zatytułowane apelacją, w którym stawia wyrokowi zarzuty i wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia w zdecydowanie wyższym wymiarze, wydatnie zbliżonym do kwoty wskazanej we wniosku, tj. do kwoty 24 tys.zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie w odniesieniu do apelacji należy podkreślić, że przedmiotowa sprawa nie dotyczy zadośćuczynienia, a także odszkodowania, za zatrzymanie wnioskodawcy, do którego doszło w sprawie Sądu Rejonowego d. W. P. – P. (1) sygn. VIII W 3827/07. Dlatego argumenty odnoszące się do zatrzymania muszą być uznane za bezprzedmiotowe. Wniosek J. L. znajduje uzasadnienie w przepisie art. 114 § 1 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, bowiem wykonano wobec niego karę grzywny, której nie powinien być ponieść. Kara ta została orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. P. – P. sygn. VII W 178/08, pomimo, że za ten sam czyn J. L. został wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – P. sygn. VIII W 3827/07. Dlatego też w wyniku wznowienia postępowania Sąd Okręgowy W. - P. postępowanie o sygn. VII W 178/08 na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 kpsw umorzył wskutek okoliczności nie uwzględnionych w tymże postępowaniu.

Skarżący nie kwestionuje zaskarżonego wyroku w zakresie wysokości zasądzanego na rzecz wnioskodawcy odszkodowania, a zarzuty kieruje odnośnie wysokości orzeczonego zadośćuczynienia uznając zasądzoną kwotę jedynie za symboliczną. To stanowisko należy podzielić, przy czym podkreślić trzeba, że to na wnioskodawcy ciąży wykazanie zasadności rozmiaru dochodzonego zadośćuczynienia za krzywdę. Zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, iż brak jest podstaw, aby uznać, iż żądana przez J. L. kwota 24.000zł. zadośćuczynienia jest kwotą, co do której wykazano jej zasadność.

Zadośćuczynienie pieniężne, jakie przysługuje wnioskodawcy z mocy art. 114 § 1 kpsw ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych. Nie można jednak traktować zadośćuczynienia jako ekwiwalentu charakterystycznego dla szkody majątkowej, bowiem ma ono służyć jedynie pewnej kompensacie doznanej krzywdy, jednocześnie, ze względu na ten charakter wysokość zadośćuczynienia

nie może stanowić kwoty jedynie symbolicznej.

Słusznie podnosi wnioskodawca w swojej osobistej „apelacji”, iż zasądzona kwota 100 zł. jest kwotą co najwyżej symboliczną, a to, że był uprzednio karany nie może stanowić o wysokości zadośćuczynienia. O tej wysokości nie mogą też stanowić wskazane przez Sąd Okręgowy okoliczności, które nie zaszły w sytuacji wnioskodawcy, te okoliczności natomiast mogą mieć wpływ na podwyższenie wysokości zadośćuczynienia.

Określając wysokość zadośćuczynienia sąd powinien kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia i uwzględnić wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej, a więc rozmiar krzywdy wyrządzonej samym faktem niesłusznego ukarania, jak i rodzaj wymierzonej kary, jej dolegliwość moralną i fizyczną, zakres jej wykonania, a także – na co wskazuje jednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego – aktualne uwarunkowania społeczno-ekonomiczne i przeciętną stopę życiową społeczeństwa.

Zgodzić się należy z wnioskodawcą, że w demokratycznym państwie prawa organy procesowe mają obowiązek dołożenia wszelkiej staranności, aby nikt nie poniósł żadnej niesłusznej dolegliwości w imieniu prawa. Zważywszy, iż w praktyce może się zdarzyć, iż stosowanie tej słusznej idei zostanie zaburzone, przeto ustawodawca dokonał wzmocnienia gwarancji procesowych przez ustanowienie instytucji zadośćuczynienia za doznane krzywdy w postaci niesłusznego ukarania i w konsekwencji wykonania kary, której dana osoba nie powinna ponieść.

Faktem jest, że ocena krzywdy i wysokość zadośćuczynienia za jej doznanie są trudne do skonkretyzowania w formie pieniężnej, jednak ustalona kwota zadośćuczynienia powinna stanowić adekwatną rekompensatę do poniesionej krzywdy, czyli nie prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia, z drugiej zaś strony powinna być odczuwalna ekonomicznie. Taką kwotą, która stanowi zdaniem Sądu Apelacyjnego stosowną rekompensatę, przy uwzględnieniu powyżej wskazanych okoliczności, stanowi kwota 2000 złotych, do której podwyższono zasądzoną przez Sąd Okręgowy na rzecz J. L. kwotę zadośćuczynienia. W pozostałej oddalającej części utrzymano zaskarżonego wyrok w mocy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 15 § 1 i 3 kpsw, art. 437 § 2 kpk i art. 115 § 3 zd.drugie kpsw orzeczono jak w wyroku.